

De Doos

Hars draaide zich om. Hij had het koud gekregen. Hij moest zien binnenkort aan een andere slaapzak te komen. Zeker nu voor de kerst sterk dalende temperaturen werden voorspeld. Niet dat hij die weergoeroes geloofde, maar toch. Hij keek door het kleine gaatje dat hij met zijn zakmes had uitgesneden. Het leek licht buiten. Erg licht zelfs.

gingen
warme
kerk kwamen.
Maar snel
terug.

Terwijl het toch echt avond was, kerstavond. Hij keek nog eens goed. Verrek, er lag een dun laagje sneeuw over het gras. En over de zerken.

Plots begonnen boven hem de klokken van de St Agatha kerk te beieren.

Zware, dreunende slagen, afgewisseld met lichtere klanken die zich verspreiden in de heldere winterlucht.

Zo dadelijk zou er wel weer een stroom mensen op gang komen, die allemaal zingen en bidden in de kerk. Die van hun

huis met de warme auto naar de warme

Heel even voelde hij een pijntje van jaloezie.

vervloog dat gevoel weer. Nee, daar nooit meer naar

Dit werd de vijfde kerst voor Hars buiten. In de zomer van 2003 had hij besloten dat hij niet langer verder kon op de manier waarop hij leefde. Iedereen vond dat hij een fantastische baan had, iedereen was jaloers op hem. Werken bij de grootste bank van het land in een toppositie. Iedere dag weer nieuwe trucs bedenken om geld te maken. Allerlei vreemde kredieten kopen en doorverkopen. Hij was de man die het geld verdiende voor de hele afdeling. Af en toe had hij wel eens gedacht aan het gemak waarmee hij de boel zou kunnen belazeren. Miljarden wegsluizen naar eigen rekeningen en dan verdwijnen. Hij wist van collega's bij andere banken die dat deden. Geen haan die er naar kraaide. Maar als hij dan af en toe 's nachts in zijn bed lag, vroeg hij aan Jellie of zij wel wist waar hij mee bezig was. Ze had er geen idee van, en wilde het ook niet meer weten. Ze gaf het geld uit, de kinderen profiteerden. Het grootste huis in het villapark. Niets wat ontbrak. Maar er knaagde altijd iets, en het knaagde steeds venijniger.

Hij wilde opnieuw beginnen, helemaal opnieuw. Met niets, helemaal niets. Zijn vermogen was ruim voldoende om Jellie en de kinderen tientallen jaren een rijk leven te bezorgen. De twee dochter woonden al lang op zichzelf en leken in alles op hun moeder. Tja, hij had ook veel te weinig aandacht aan ze besteed, en nu was het te laat.

Hars was naar Peru vertrokken, voor een trektocht in de Andes. Om tot bezinning te komen, zoals dat in zijn kringen gebruikelijk was. Hij had geboekt bij een bureau dat survivaltochten organiseerde, met een keur aan fysieke en psychologische trainers. Na vijf dagen liet hij weten dat hij een vlucht boven de bergen wilde maken. De piloot van het kleine vliegtuigje

had het toestel op een kleine hoogvlakte weer aan land gezet en was met drie jaarsalarissen in zijn broekzak te voet aan de terugweg begonnen. Hij zou zich drie maanden schuilhouden. Hars had het tweepersoons vliegtuigje naar de rand van het ravijn gesleept, al zijn spullen tot en met zijn gescheurde kleren en een paar zaken van de piloot er in gegooid en toen de laatste zet gegeven.

Een week later was de zoektocht begonnen. Het vliegtuigje werd na twee maanden gevonden met de restanten van twee inzittenden. Menselijke resten werden niet gevonden, maar dat verbaasde niemand in dit gebied met talloze roofdieren en aaseters.

Hars reisde terug met valse papieren, via omwegen. Het bleek zo eenvoudig. Gebruik maken van de gastvrijheid van mensen, van kleding die werd weggegooid. In verlaten gebouwen slapen en douchen. Na een half jaar was hij terug in Nederland. Niets had hij nog over, en zo wilde hij het.

Hars keek nog een keer door het gaatje van vijf bij vijf centimeter dat hij in de doos had gesneden. Daar zag hij de eerste rollator al over het kerkpad schuifelen. Het werd tijd om op te staan. Hij rekte zijn stijf geworden ledematen uit. De slaapzak was te oud en kon daar niet tegen: de scheur die er al een paar weken in zat werd langer. Hij kroop uit de doos, deed z'n sandalen aan, en vanaf een platte zerk liet hij de avond op zich inwerken. Zachte muziek dwarrelde uit de kerk. De herdertjes lagen bij nachte....Het werd tijd voor een maaltijd. Hars pakte de doos met de slaapzak op en legde die in een ongebruikt schuurtje achter de kerk. Toen liep hij terug naar de plek waar hij had gelegen. Zachtjes klopte hij op de andere doos.

‘Hé Zelma, ga je mee eten?’

Een zacht gekreun was het antwoord.

‘Alles goed met je?’

‘Ja, natuurlijk, kunnen ze die kleremuziek niet afzetten!’

‘We gaan de stad in, daar kunnen we zelf muziek maken’

‘Sjit, sjit,’ en nog meer onverstaanbare woorden kwamen er uit de doos voordat een hoofd met een warrige haardos verscheen.

‘God Hars, wat ben je toch weer actief’

‘Ja, straks zijn we te laat, de kerken gaan nu allemaal open’

Zelma verscheen, een grote vrouw. Een mooie vrouw. Hars bewonderde haar. Een paar maanden geleden was hij uit Hornhoven hier in Dolendam aangekomen. En tijdens de eerste avond in het park had hij Zelma ontmoet. Zij was ook bewust uit de ‘gewone’ wereld gestapt. Het leven als escortdame, steeds maar weer geconfronteerd worden met de meest onfatsoenlijke kanten van de rijke heren, was ze spuugzat. Toen hij haar ontmoette leefde ze een paar maanden op straat. Niemand kende haar nog, haar familie wilde haar niet meer zien.

Zelma pakte haar doos op en zette die naast de doos van Hars in het schuurtje.

Samen liepen ze het kerkhof af, via het park naar de supermarkt. Daar stond een container met gebruikte kleding en schoenen. Iedere keer als ze er langs kwamen zochten ze even of er nog iets voor hen bij lag. Zo hadden ze iedere week nieuwe kleren.

‘Ik zal een kerstjurkje voor je zoeken’ zei Hars

‘Dan zoek ik voor jou een kostuum’

Ze lachten naar elkaar.

Gelukkig, er waren weer mensen aan het opruimen geweest. Beiden vonden ze min of meer passende kleren. En voor Hars dichte schoenen, weliswaar een paar maten te groot, maar met een krant erin zou dat geen probleem zijn, Ze wilden net weglopen toen er grote BMW stopte. Een man sprong eruit, haalde drie vuilniszakken uit de kofferbak en smeed die naast de container. Toen reed hij slippend in de sneeuw weer weg. Zelma en Hars keken elkaar aan en liepen weer terug. Ze maakten de zakken open. Drie dekbedden kwamen tevoorschijn. Even aarzelden ze, maar Hars wilde het niet weer koud hebben die nacht. Ze verstopten de vuilniszakken achter de glasbakken. Later vanavond zouden ze die wel weer ophalen.

In hun nieuwe kleren liepen ze naar de grote kerk. Koorzang klonk door de ramen en deuren. Het bankje voor de ingang veegde Hars schoon met z'n mouw en toen gingen ze zitten. Weldra zouden de mensen weer naar buiten komen. En dan zouden zij muziek maken en wie weet wat het vanavond opleveren zou. Voorzichtig drukt Hars nog een kus in Zelma's nek.

Toen de deur openging haalde Zelma een blokfluit tevoorschijn. Ze begon zachtjes te spelen 'er is een kindeke

geboren...' En Hars zong er aarzelend bij. Vroeger had hij in een koor gezongen. En Zelma had bij op de muziekschool gezeten. Maar het moest natuurlijk niet te goed klinken. Af en toe keken ze de mensen aan. De meeste deden net of ze hen niet hoorden of zagen. Maar gelukkig waren er ook gulle gevers. Toen iedereen weg was zat er toch mooi bijna zestig euro in de muts. Voldoende voor veel koppen koffie bij Mc Donalds en misschien nog speciaal voor kerst een fles wijn.

Samen liepen ze, bijna uitgelaten, in de richting van het Leger des Heils. Daar zouden ze wat gaan eten. En daarna maar weer zien. Onderweg vond Zelma nog een nieuwe krant in de bak bij de Bruna.

'Klote gaat het in de wereld, crisis, ontslagen, sluitingen, van alles. Zal binnenkort wel druk worden bij het leger'

'Nou, gezellig toch. Weet je dat ik hier eigenlijk een paar jaar geleden op heb gehoopt?'

'Ja dat weet ik, en ik vind het wel prima zo!'

'Het vreemde is dat er eigenlijk helemaal niets aan de hand is. Iedereen kan gewoon dooreten en doordrinken'

'Ja, vooral als je in een doos woont'

'Je kunt alleen geen geld meer lenen om dingen te kopen'

'En dat deden wij toch al niet. En al die andere patzers en trutten met zestig paar laarzen en drie auto's, niks geen probleem mee als ze het met wat minder moeten doen.'

Door de draaideur van het grote gebouw van het Leger des Heils liepen ze naar binnen. Het was er helemaal niet druk die avond. Korporaal Joke, de kok, zei dat er veel andere clubs waren die de daklozen hadden uitgenodigd. Rotary clubs en Lions clubs.

De paddestoelensoep en de spruitjes met gehaktballen lieten ze zich goed smaken. Joke presenteerde er zelfs warme wijn bij. Een combinatie die een paar jaar geleden nog onmogelijk leek maar nu verrassend lekker was.

Toen alles op was en ze beiden de krant hadden gelezen wilde Zelma op staan. Maar Hars hield haar tegen.

‘Wacht even’ zei hij ‘ik wil je nog iets vragen’

Wat verbaasd keek Zelma hem aan. Iets in zijn ogen was anders en ontroerde haar.

‘Weet je Zelma, we trekken nu al een aantal maanden met elkaar op. En ik geniet daar enorm van. Ik wil heel graag verder met je’

‘Ja, antwoordde Zelma aarzelend, ik vind het ook tof met jou, maar je begint nou toch geen sentimentele toestanden te bouwen hè’

‘Nee nee, ik wil je alleen vragen.....Nou laat ik het maar gewoon zeggen. Ik heb vorige week gevraagd om een nieuwe doos om in te slapen. En ze hebben speciaal voor mij een tweepersoonsdoos laten maken. Wil je met mij....’

Joke stond al bij hun tafeltje met in haar handen de nieuwe doos.

‘Hier, geniet er maar van’

Even later liepen Hars en Zelma terug naar het kerkhof. Onderweg namen ze de dekbedden mee. En ze sliepen nog lang en gelukkig in één doos.